

Quæstionum, Et Resolutionvm Legalium Libri Duo

Quæstionum, Et Resolutionum Legalium Libri Duo - Quorum Prior in duas Partes divisus, continet Resolutiones Beneficiales, Canonicas Et Regulares: Secundus Controversias Civiles determinat

Tonduti, Pierre François de

Lugduni, 1683

Cap. XCIX. In fideicommissis ascendentium locum esse repræsentationi, maximè si adiecta sit clausula, in stirpes, & non in capita. Qui tamen vocatus non est, repræsentare non potest vocatum; maximè ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98367](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98367)

quos omnes aliàs allegabam anno 1636. in causa Communitatis Villæ Insulæ, contra dominum de Nelmont, tunc pendente eoràm Domino Auditore Legationis, quibus etiam postea respondendo dubiis addebam.

25 Castillo lib. 4. controuersiar. capit. 55. num. 15. & sequentibus.

26 Argent. in consuet. Britan. articulo. 220. des donationis.

27 Castellion. in repetit. l. si constante, num. 19. & 20.

28 Mastrill. decis. 175. num. 1. ubi in hac quæstione æquiparat contractus, & testamenta: & se remittit ad tradita per eum decis. 111. concludens in suo casu filios positos in conditione, in contractu censi vocatos ex coniecturis.

29 Casanat. consil. 48. num. 7. ubi loquitur in fortioribus terminis, & bene ostendit quod conditio apposta in donatio, censi debet apposta ad excludendum, non ad incidendum: & num. 9. ubi quod pater tali casu potest de bonis liberè disponere, & filij in conditione positi non possunt alienata reuocare: & ad hoc allegat Castrenf. in dicta l. si cum dotem, & per totum illud consilium, & num. 70. ubi dicit quod hoc casu filij ponantur in conditione principaliter fauore grauati, & secundariò fauore ipsorum filiorum: & n. 81. ubi concludit doctrinam Castrenf. qui loquitur in statuto, locum etiam habere in pacto: quod etiam voluit eodem consil. n. 37.

Et quamuis ex aduerso diceretur ex catalogo nostro delendos esse Bald. & Castrenf. Tamen hoc non ita se habet, si bene verba utriusque perpendantur: & Addition. ad Bald. in dicta l. pro hæreditariis in verb. liberis, clarè concludit pro nostra sententia: quem ideo Peregr. in dicta additione ad articulo. 28. à num. 29. pro hac sententia allegat.

6 Nec Rota in recent. decis. 142. num. 3. part. 4. aliquid determinat, sed loquitur conditionaliter, ut patet in illis verbis, data veritate illius opinionis; sicuti & in alijs decisionibus quæ in contrarium allegari possent, quæ vel nihil præcisè determinant, vel loquuntur in terminis statuti Romani volentis filios in conditione positos censi dispositiue vocatos.

7 Et præmissa sententia optimis nititur rationibus; quia ex verbis conditionalibus nunquam inducitur dispositio, siue conuentio, l. si quis sub conditione, ff. si quis omis. caus. testament. Præterea liberi censentur tantum positi in conditione ad excludendum, non autem ut includantur in dispositione: & sed tantum in spe eis prouidetur, si patri ex testamento, vel ab intestato succedant: iuxta tradita in gloss. final. in l. Lucius, secunda. ff. de hæred. instit.

8 Neque hoc casu validum est argumentum à contrario sensu, imò planè ruinosum, quia illud debet striktè & secundum limites verborum accipi; & ideo non potest duci ad inducendam dispositionem, sed tantum ad excludendum quod disponitur in casu contrario. Ioan. Anton. Bellon. consil. 1. numero 44. Peregr. consil. 144. numero 6. volum. 5. Nam inter excludere, & vocare, datur medium: & ideo liberis extantibus, donator non vocat, nec excludit, sed relinquit dispositioni iuris communis: vnde Purpuratus in dicta l. 1. de officio eius, numero 684. dicit Iasonem malè uti hoc argumento. ubi Nam in bona Logica sic fieri debet argumentum; substituo, si Titus decesserit sine liberis, ergo si cum liberis decesserit, non substituo: non enim valet consequentia si dicatur; donator substituit Richardæ hospitale, si Richarda sine liberis decesserit: ergo si cum liberis decesserit, substituit

Tom. I. Part. II.

iplos liberos, ut ibi bene explicat Purpurat. Arque ita ferè respondet Bellus consil. 118. num. 12. subdens num. 13. Quod si hoc casu argumentum à contrario sensu procederet, tria specialia simul concurrerent. Primò, quod verba conditionalia disponent. Secundò, quod disponent à contrario sensu. Tertio, quod istud argumentum duceretur ex verbis priuatiuis, & negatiuis: quod dici non debet.

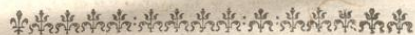
Et sanè dum donator liberos grauati posuit in conditione, illud censetur factum in fauorem grauati, & ad exclusionem substituti: & sic cum principalis intentio donatoris fuerit excludere substitutum in casum euenientis conditionis, non debet ex eo sumi consequentia, ut voluerit donator retorquere donationem in odium donatarij; cum eius intentio fuerit excludere, non grauari, & principalis intentio sit attendenda.

Vnde si in statuto dictum fuerit, quod filijs non extrantibus, maritus in dote succedat, si filij extant, habent tantum vim excludendi, ita ut illis reseruata tantum sit successio legitima, quatenus necessaria sit ad exclusionem mariti, respiciendo videlicet principalem intentionem statuentium, quæ versatur circa exclusionem, non respiciens ad inclusionem. Casanat. dicto consil. 48. num. 6. Et per supradicta, & alia quæ etiam deduxi in causa Illustr. Domine Catharinæ de Fortias, contra Illustr. Dominum de Pol. in Auenionensi Fideicommissi super Castro sancti Trôqueti, iunctis aliorum doctissimis allegationibus, Rota Romana sic decidit die 30. Aprilis 1646. vers. Hinc corrui quinta, ubi fuit determinatum, quamuis ageretur de donatione facta in contractu, filios in conditione positos non censi dispositiue vocatos, nisi concurrant concludentes coniecturæ, prout in vltimis voluntatibus requiruntur. Quæ decisio fuit confirmata per eandem Rotam Romanam die 11. Martij 1648. coram R. P. D. Verospio eiusdem Rotæ Auditore eruditissimo, in vers. Cum in contractu pariter requirantur coniectura concludentes, &c. quæ decisiones superius inferuntur post e. 55. Et secundum hanc sententiam ego aliàs consulueram anno 1636. requirentibus Dominis Consulibus Villæ Insulæ Comitatus Venayssini: Et in illa etiam causa sic fuerat eoràm Domino Auditore Legationis tunc iudicatum.

15

16

17

CAPVT XCIX.

In fideicommissis ascendentium locum esse representationi, maxime si adiecta sit clausula, in stirpes, & non in capita. Qui tamen vocatus non est, non potest representare vocatum, maxime si dispositio sit ad certas personas, & gradus restricta; aut de solis primi gradus liberis testatorem sensisse colligatur. Et ad effectum representationis, utrum attendatur persona testatoris grauantis, vel hæredis grauati. Clausulam in stirpes, non esse extendendam extra gradum, & personas; quarum respectu fuit apposta; sed ad illas restringendam, & referendam esse.

T SVMMA

204 Petri Francisci de Tonduti Sanlegerii, S V M M A R I V M.

- 1 Representati locus est in fideicommissis, & nepos concurrat cum patruo, quando agitur de fideicommissis ascendentibus.
- 2 Tunc maxime representationis locus est, quando adiecta fuit clausula, in stirpes, & non in capita.
- 3 Representatio non habet locum, nisi respectu portionis ad quam tam pater, quam filius vocantur.
- 4 Filius per representationem succedens, debet succedere ex proprio capite, per & consequens debet esse vocatus.
- 5 Representationi non est locus, quando testator ad certas personas & gradus dispositionem suam restrinxit.
- 6 Substitutis liberis testatoris, vel eorum liberis, de quibus discretione mentio facta est cum liberis ulterioris gradus, cessat representatio.
- 7 Qualibet coniectura sufficit ut dispositio ad solos primi gradus liberos restringatur.
- 8 Discretio loquutio de liberis, & liberorum liberis, fortius operatur quando testator ea loquendi forma usus est in diuersis suis testamenti partibus.
- 9 Clausula, superuiuentem, vel superuiuentes inter ipsos, est merè personalis, & excludit representationem.
- 10 Substitutio de superuiuentibus, & eorum liberis, excludit representationem.
- 11 Una pars testamenti aliam non declarat, quando constat de contraria voluntate.
- 12 Verba illa, ex ipsorum propriis corporibus, sunt personalia & contraria representationi.
- 13 Verba leirs enfans, significant immediatos & proximiores, & sic excludunt representationem.
- 14 Dicitio suos, personalitatem continet, & representationem excludit.
- 15 Similiter verba dictorum liberorum, sunt personalia.
- 16 Clausula, ex eorum corporibus, reuocatur in dubium; sed tamen iuncta cum aliis, operatur ad exclusionem representationis.
- 17 Coniectura non sunt separatim consideranda, sed simul coniungenda; & in coniecturis non est cum rigore procedendum.
- 18 Quando testator Iurisperitus non est, appellatione des enfans, liberi soli primi gradus continentur: iuxta communem usum loquendi, qui attendendus est.
- 19 Imò in genere dum agitur de testatore imperito, soli primi gradus liberi appellatione liberorum continentur.
- 20 Multi existimant dum queritur utrum agatur in fideicommissis de ascendentibus, aut collateralibus, inspicendum esse an ultimus defunctus & grauatus fuerit collateralis, an ascendens.
- 21 Si grauatus non sit patruus, sed patrum filius, multi timent non esse locum representationi.
- 22 Quando mutatur linea vel sexus, inspicitur persona grauantis.
- 23 Vltimè grauati proximitatem regulariter attendendam esse.
- 24 Sed in hac quaestione cuius proximitas sit attendenda, preualent coniectura voluntatis.

- 25 Etiam mutata linea proximitatem grauati inspicendam, plurimi crediderunt.
- 26 In hac quaestione proximitatis, inspicendum est ad quem verba testatoris dirigantur.
- 27 Verba leirs enfans, ostendunt, testatorem respexisse personas grauatas.
- 28 Quaestio cuius proximitas sit attendenda, cessat quando nepotes non fuerunt ullo modo vocati, tunc enim cessat quaestio representationis.
- 29 Quando vnus viri proximior, aut alia ratione vult alium excludere, cessat representationis quaestio.
- 30 Clausula in stirpes, & non in capita, producit effectum quoad illum gradum & personas, inter quas adiecta fuit.
- 31 Ex illa clausula nihil infertur ad alios sine ipsa in aliis testamenti partibus vocatos.
- 32 Per illam clausulam non fit alteratio gradus, sed dispositio easdem personas continet, quas contineret si illa clausula appositae non esset.

Repraesentationi locum in fideicommissis, & eo iure nepotem concurrere cum patruo, DD. vnamini consensu fatentur, quando agitur de fideicommissis appposito in testamento ascendentis, vt testatur Couar. pract. quest. c. 38. Menoch. consil. 124. n. 84. Honded. consil. 70. n. 20. & n. 73. lib. 1. & consil. 63. n. 9. lib. 2. Alciat. consil. 55. num. 12. lib. 9. Fular. de substit. quest. 485. n. 22.

Quod praesertim ita dicendum est, quando testator vocauit substitutos cum clausula, in stirpes, & non in capita: quo casu omnes concludunt locum esse representationi, non solum in fideicommissis ascendentium, sed etiam collateralium. Peregr. de fidei. com. q. 21. n. 18. & consil. 58. n. 8. lib. 4. consil. 129. lib. 5. Menoch. consil. 357. numer. 7. Rota decis. 426. n. 5. versic. & maxime, part. 4. diuers. idem Menoch. lib. 4. praesumpt. 95. num. 35. Graff. §. fideicommissum, quest. 11. num. 7.

Contrarium tamen negotio diligenter examinato verius esse dixi, ex sequentibus.

Primo, quia representatio praesupponit vocacionem, neque locus illi est, nisi ad portionem, in qua tam pater quam filius vocantur, ita vt necesse sit vtrumque ad fideicommissum ordine successiuo vocatum esse. Gabriel consil. 2. numero 16. volum. 1. f. 4. Quia cum per representationem filius ex proprio iure admittatur, impossibile est id fieri, si ipse filius vocatus non sit. Rot. decis. 100. numero 8. part. 2. recent. & apud Seraph. decis. 1479. numero 3. vbi redditur ratio: quia si aliter diceremus, semper per indirectum defunctus representatione in persona filij succederet: & quamvis ibi in margine citentur aliqui DD. in contrarium; illi tamen nihil decidunt contra principalem conclusionem, sed tantum tractant illam quaestionem, vtrum nepos sit vocatus ad portionem patrum: imò pro hac sententia citantur Soccin. & Mantica. Ille hoc idem testatur consil. 41. n. 7. volum. 3. hic in tract. de coniect. lib. 8. tit. 9. n. 2. vbi dicit quod si nepotes non intelligantur vocari, non est disputandum, vtrum possint succedere in locum patris defuncti.

Quotiescunque enim constat de voluntate testatoris restricta ad certum gradum, & ad certas personas, veluti quando solos liberos primi gradus vocauit, non potest locus esse representationi. Addent. ad Alexand. consil. 204. n. 6. lucra A. volum. 2. Curt. Iun. consil. 22. n. 11. Couar. pract. qq. c. 38. n. 4. versic. quimò. Cancr. lib. 1. variat. resol. caput. 5. num. 54. versic. illud

etiam, Peregr. consil. 52. num. 8. & sequentib. lib. 1. & de fideicom. art. 21. num. 24. Intrigliol. de substit. centur. 3. q. 87. num. 28. ubi plures allegat. Ruin. consil. 181. n. 5. lib. 2.

6 Unde cum testator substituerit filios suos, quos propriis nominibus designaverat, vel eorum liberos legitimos & naturales, procreatos ex illorum corporibus, & de legitimo matrimonio; aperte declaravit se de solis primi gradus liberis intellexisse. Dum postea subdidit, quod casu quo unus vel plures dictorum liberorum sic nominatim designatorum, vel liberorum ex ipsis procreandorum decederet sine liberis, substituit sic morienti vel morientibus superviventes inter ipsos, & liberos præmortuorum: ex quibus verbis apparet ipsum fecisse differentiam inter liberos & liberos liberorum; non enim fuisset opus novam repetere substitutionem in liberis liberorum, si in primo capite testator illos sub nomine liberorum Thomæ, & aliorum nominatorum nomine comprehendere voluisset: itaque discretiva loquutio diversitatem arguit ad superfluitatem evitandam. Ludov. de decif. 344. n. 6. & decif. 372. num. 7. & nominatim de vocatione filiorum juxta casum nostrum, tradit Additio ad Ludov. de decif. 301. n. 18. Rot. decif. 667. num. 5. part. 2. Menoch. consil. 328. num. 6. Martius Medic. examinat. 1. num. 29. Cavalier. dec. 465. num. 2. Giovagn. consil. 24. n. 55. lib. 2. Surd. consil. 554. num. 6. versic. id quod ostenditur, & num. 21. versic.

7 Quod, ubi addit sufficere quamlibet conjecturam, ut verba testatoris ad liberos primi gradus restringantur.

8 Multo magis quia discretiva illa loquutio non solum fuerat appositae in illa parte substitutionis; sed etiam in aliis partibus ejusdem testamenti: dum dictum fuit, quod si liberi nominati decederent sine liberis, substituit superviventes vel superviventes liberos; & sic liberos primi gradus ab ulterioribus in dispositione separavit, ut una pars testamenti aliam declararet, ut dicit Rot. decif. 507. num. 8. part. 2. recent. Medic. decif. 1. num. 29. Peregr. consil. 41. n. 19. lib. 5. consil. 74. num. 8. lib. 6. Fufar. de substit. quæst. 486. num. 60.

9 Idem constat ex eo, quod si liberi Thomæ & aliorum nominatorum decederent sine liberis, sic morienti vel morientibus substituit superviventes vel superviventes inter ipsos, quæ verba sunt merè personalia, & excludunt nepotes seu liberorum liberos, quorum statim facta fuit mentio: ut de verbo illo superviventes, tradit Mantica. dicto lib. 8. tit. 9. num. 5. Giovagnon. consil. 80. num. 4. lib. 1. Menoch. lib. 4. præsumpt. 95. num. 22. & de dictione superviventes, Medic. examinat. 1. n. 33.

10 Et licet dictum fuerit quod substituebantur superviventes vel superviventes de illorum liberis, ex quibus verbis videtur quod habita fuerit intentio coniungendi & simul vocandi nepotes cum patruis, ex

11 Fufar. de substit. quæst. 321. num. 80. Tamen hoc fuit limitatum ad casum particularem, quo liberi Thomæ morerentur sine liberis, ut patet ex illis verbis, ledit Thomas: veniant à deceder sans enfans. Sed in primo casu quo liberi Thomæ sunt dispositivè vocati, nulla fit mentio nepotum: & sic tantum abest ut ex eo inferatur ad vocationem, quam potius inferri debet ad exclusionem nepotum. Menoch. dist. consil. 328. num. 8. versic. quarto comprobatur. Fufar. q. 327. num. 19. & hoc casu una pars testamenti aliam non declarat, quando constat de contraria mente testatoris.

21 Concurrent etiam alia plurima verba personalia, Tom. 1. Pars II.

ad personam liberorum primi gradus coarctata, & restricta, veluti dum dictum fuit, vel eorum liberos legitimos & naturales ex ipsorum propriis corporibus procreatos: quæ verba propriè ad liberos primi gradus referenda esse ostendit. Rot. dist. decif. 587. numer. 10. part. 2. recent. T eadem ratione verba illa levis enfans, merè personalia esse ostendit Rota ibidem, numer. 9. significant enim descendentes immediatos & proximiores. Menoch. dist. consil. 774. num. 7. Fufar. quæstione 327. num. 15. sicut dictio suos, personalitatem continet & nepotes excludit. Rota decif. 667. num. 6. part. 2. recent. Menoch. dist. consil. 328. n. 14. & 15. T Rursus prætulit masculos dictorum liberorum feminis; quæ clausula dictorum liberorum, est etiam personalissima, & nepotes excludit. Menoch. lib. 4. præsumpt. 95. n. 28.

Et licet aliqui D. D. loquantur sub dubio de illa clausula, ex eorum corporibus, ut videre est apud Intrigliol. centur. 3. quæstione 87. numero 24. & Fufar. quæst. 485. num. 67. & quæst. 321. num. 18. & 21. Tamen negari non potest, quin saltem omnes illæ dictiones personales simul junctæ, debeant sufficere ad colligendam intentionem testatoris: T cum conjecturæ non sint separatim considerandæ, sed simul coniungendæ: quia una aliam corroborat, & in discutendis conjecturis, non est ita rigidè procedendum, quia si requirerentur conjecturæ necessariò concludentes, non essent amplius conjecturæ, sed demonstrationes: ut dicit Rota decif. 21. n. 26. & sequentib. part. 5. recent.

Consideratione etiam digna est persona testatoris qui juris erat imperitus, & vim dictionis collectivæ ignorabat, & probabiliter credere poterat, propterea eum credidisse colligitur ex lectione testamenti, quod sub nomine des enfans, intelligerentur tantum liberi primi gradus, juxta communem, qui apud nos est, loquendi modum: quem valde attendendum esse dicit Rota dicta decif. 507. num. 3. part. 2. recent. T Et quando testator juris est imperitus, non debere attendi illam interpretationem, quod sub nomine liberorum nepotes contineantur, dixit Menoch. dicto consil. 328. n. 24. Fufar. dicta quæst. 327. n. 31. & 32. Et ex his fuit conclusum, non esse locum representationi quoad substitutionem, de qua agitur; sed solum patrum admittendum esse, exclusis nepotibus, fratris prædefuncti liberi: propterea hodie patruus bona illa possidet absque ulla controversia nepotum.

Quod autem superius dicebamus, indistinctè locum esse representationi quando agitur de fideicommissis instituto ab ascendente, non transit sine difficultate. Nam plurimi maximæ auctoritatis Doctores censuerunt, in fideicommissaria substitutione non esse inspicendam personam gravantis, sed illam gravati atque ita cum persona ultimo loco gravata, sit tantum collateralis, juxta horum sententiam non ageretur nunc de substitutione ascendente: imò de successione collateralis gravati, cujus persona inspicienda esset: & hanc sententiam amplexus fuit Fufar. dist. quæstione 485. numero 101. versic. Ego existimo verior. T Imò Bellon. jun. loco infra citando, existimat ad hoc ut locus sit representationi in fideicommissis, duo necessariò requiri. Primo, ut ille qui testamentum ordinavit, sit ascendens, vel saltem patruus, aut avunculus. Secundo, quod gravatus sit talis cui ab intestato nepos cum patre fuisset successurus: nam si nepos non fuisset gravato successurus, quia gravatus non esset patruus, sed filius patris: tunc verius esse dicit, non esse tractandum de representatione

sentatione, etiamsi fideicommissum relictum esset ab ascendente, ut tradit Peregr. de fideicommiss. artic. 21. num. 22. versio. cum autem, quem sequitur Bellon. Iun. consil. 61. num. 3. 6. 7. 8. ubi dicit hoc apud se dubio carere.

22 Non negamus attendendam esse proximitatem grauantis, quando mutatur linea, vel sexus. Fufar. question. 484. num. 21. & 485. num. 23. circa finem.

23 † Licet alias regulariter attendenda sit proximitas ultimi grauati: ut per Bollon. dicto consil. 61. num. 7. & passim tenet Rota Roman. veluti decis. 681. n. 2. part. 2. recent.

24 Tamen certum est totam hanc questionem, cuius proximitas sit attendenda, (quæ ex se valde est intricata) dependere ex præsumpta testatoris voluntate, ut dicit Rot. decis. 627. num. 4. part. 2. recent.

25 † Et in effectu multi censuerunt attendendam esse proximitatem grauati, etiamsi linea mutaretur, ut notavit Fufar. dicta question. 484. numero 29. & sequentibus.

Hic autem coniectura voluntatis evidens est, quod testator habuerit respectum ad personas grauatorum, cum ad illa verba suæ dispositionis direxerit, dum dixit *ou leurs enfans*; Et iterum, *preferant les masles*

26 *desdits enfans*: † Quæ verba sic relata ad personas grauatorum, faciunt ut ipsorum proximitas non autem testatoris sit attendenda: ut pluribus citatis concludit Fufar. dicta question. 484. numero 51. Mantica de coniect. lib. 8. tit. 12. num. 39. versio. & si quidem testator dixerit. Grass. in §. fideicommissum question. 18. n. 5. Peregr. de fideicommiss. artic. 20. n. 9. versio. primus est cum ex dispositis. Et ibi in versio. secundus casus, dicit semper inspiciendum esse in quos testator verba sua direxerit. Intrigliol. centur. 3. q. 78. num. 15.

27 Quod autem testator verba sua direxerit ad grauatos, constat ex prædictis; & nominatim ex illis verbis, *les masles desdits enfans*: & illis verbis, *leurs enfans*: propterea de similibus verbis *lors prossi-mi*, tradit Rota apud Buratt. decis. 770. in principio.

28 Sed in nostro casu, questio illa de proximitate grauantis vel grauati superflua est, cum antequam ad illam deueniatur, necesse sit videre, virum ille qui vult admitti iure representationis, fuerit vocatus: ut clare dicit Peregr. consil. 41. num. 24. volum. 5. & de fideicommiss. artic. 20. numero 10. & 11. Fufar. question. 484. num. 72. & hoc superius copiose probauimus. Si igitur nepotes hoc casu non fuerunt vocati, non est amplius tractandum de proximitate grauati, vel grauantis, neque disputandum est virum concurrant cum patris; cum hi sint vocati, nepotes verò non sint vocati: non igitur possunt non vocari cum vocatis de successio-

29 ne seu proximitate contendere. † Quando enim non est questio de consanguinitate, sed de exclusionem propter aliam causam, ob quam quis se præterendit potiorum; veluti quod fuerit magis dilectus, aut prælati in vocatione, tunc cessat questio representationis, vel proximitatis grauati, vel grauantis. Et ratio est in promptu, quia nemo potest representationem nisi veniat iure propriæ vocationis. Fufar. quest. 485. n. 72. versio. hunc articulum, & supra ostensum fuit.

30 Quod autem dicebatur de clausula *in stirpes* & *non in capita*, satis explicatur, consideratis verbis testamenti: cum illa clausula bis fuerit appositæ. Primum inter Thomam, & eius liberos: Secundum inter liberos liberorum Thomæ inuicem substitutos. Prima clausula non potest explicari, nisi inter

ipso filios primi gradus, & liberos primi gradus ipsorum, neque protendi ad alios vteriores in quibus adest specialis provisio: & clausula illa *in stirpes*, fuit inter ipsos repetita, nec de ipsis vterioribus in primo capite villo modo testator loquitur; imò ex eo colligitur intentio testatoris, qui si in primo capite voluisset includere nepotes, & referre ad illos prædictam clausulam, illam non repetiisset in secundo casu.

Ergo clausula illa sic debet intelligi, ut casu quo Ioannes v. g. qui erat ex liberis primi gradus, habuisset unum filium, Ludouicus verò duos, & Thomas tres, illi fuissent admissi in stirpes, id est tantum habuisset vnus filius Ioannis, quantum duo Ludouici; & tantum habuisset filij Thomæ, quantum duo Ludouici: ita ut clausula *in stirpes*, fuisset verificata inter liberos primi gradus filiorum testatoris. † Nec ex eo quidquam inferri potuisset ad ulteriorem vocationem, de quibus in illo capite testator non loquebatur: & ita clausulam illam interpretata fuit Rota dicta decis. 507. num. 13. part. 2. recent. Peregr. consil. 49. numero 16. 17. & 18. lib. 5. & consil. 65. numero 31. lib. 1. Fufar. dicta questione 485. num. 75. ubi explicat mentem Peregr. dicens: † Quod per clausulam illam, *in stirpes*, &c. non inducitur vocatione plurium personarum, quàm vocatæ essent sine ea: & sic quod non sit alteratio gradus, sed dispositio continet eodem gradus, propterea contineret si illa clausula posita non esset: & ideo per illam clausulam dispositio testatoris restricta ad liberos primi gradus Thomæ in primo capite substitutionis, non est extendenda ad nepotes, de quibus in secundo capite: præsertim quia illis per repetitionem illius clausulæ in dicto secundo capite expressæ fuit specialiter prouisum.

CAPVT C.

Dos à patre profecta ad patrem redire debet: sed si filia præmoriatur, superfluit marito, & liberis, dos à patre auferitur, & liberis applicatur: sed quando maritus præmoriatur, & postea vxor; dos ad patrem redit, exclusis liberis, nec hoc casu consuetudini Martini locus est. Eademque ratione dos redit ad patrem, si maritus superfluit vxore & liberis præmoriatur; illam tamen dotem ad se reuerfam pater minuire non potest. Sed si actio dotis sit propria ipsius filia, veluti si sit emancipata; aut ipsa patre præsentem, & consentiente dotem sibi restitui fuerit stipulata, ius reversionis cessat. Idem si pater sit decoctus, quia pro mortuo reputatur: & his casibus filia præfertur paternis creditoribus.

SVM MARIVM.

i Si filia moriatur ante patrem, superfluit marito, & liberis, dos non redit ad patrem; sed liberis acquiritur, ex consuetudine Martini.